

~~meiselt~~
T-särn.

August Bournonville ja Holger Simon Paulli
otsivad puunti.

"Heal lapsel mitu nime," öeldakse. Tänu balletiajaloo tuntuima tegelase August Bournonville'i (1805-1870) iseenda noorusmälestustel põhinev ballett on kahtlemata väga hea "laps", sest nimesidui tal õige mitu: "Konservatoorium ehk abi-elu ajalehekannutuse kaudu", "Kosjakannutus" ja "Otsin puunti". Kui sageli on teose pealkiri vaid kaudselt (kui üldse) seotud sisuga, siis seekord oli põhiteemaks just segadus ühes Pariisi loetuimas ajalehes ilmunud kosjakannutuse ümber.

Nimelt lootis keskealine konservatooriumi (e. Balletikooli) direktor vastava kannutuse abil leida endale kena noort ja varukat puunti. Madame Bonjeuri meeleheidet nähes otsustasid õpilased Dufourite vingerpussi mängida ja nii viimasesse armunud majapidajannat aidata.

Peale nauditava muusika (H. S. Paulli) ja mõnebi "tavalisest" balletist erineva fantaasi (A. Bournonville), hakkas silma ka üsna põhjalik näitlejatoõ (lavastaja: Kennet Oberly), mis andis etendusele palju omapära juurde.

Pilku köidavad viimse detailini viimistletud ning tegevusajale (19. saj.) vastavad dekoratsioonid, üliidid-kostüümid: kõik on täiuslik. Henry IV paviljo-

ni kohviku Ohtuhoimaruus kuhutava rongiga taust on justkui PÄRIS. Kufundaja Eldor Kenteri töö vääril seega suurt tähelepänu ja lugupidamist.

Kui midagi kritiseerida, siis elu seda, et üldises kiires tempos mõjub kuidagi pika ja venivana balletitund II-pildis.

Aga muudu...

"Kosjakuulutus" rõõmsameelne ja humooristlik toon vaevalt kedagi külmaks või ebalevaks jätab, pigem tekitab tahtmise isegi koduteel mõned hõljuvad sammud ja graatsilised hüpped teha... Publikule see etendus meeldib.

(Eel)arvamuse, justkui oleksid paar tundi ballett-etendusega tühipaljas avaraskamine või igavlemine, tahaksin siinkohal ümberlünkata: "Kosjakuulutus" sobib vaatamiseks ka neile, kes muudu balletti ei armasta.

Pille Maidla